

Natur. Lader os f. Ex. forudsætte, at et Vrag driver iland, og at det Brædt, hvorpaa Skibets Navn staar, driver ind paa en Kyst, hvor der bor Folk, der ikke i Kviferne have set Nogetsomhelst om Skibets Forlis, saa vil det i mange Tilfælde slet ikke blive omtalt, hvad der er drevet iland, og der vil altsaa ingensomhelst Beskjendtgjørelse finde Sted, hvorved Tanken henledes paa, at det paagjældende Skib muligvis kunde være forlist paa den Kyst. Jeg tror, at der i selve Ordene „naar der er Grund til at befrygte“ o. s. v. i Paragrafens Begyndelse angives at den Tid, der bør gives Rhederen; thi denne Grund vil jo ikke være tilføede, før ikke alene den sædvanlige Tid er hengaaet, som Skibet vil bruge til at fulbende sin Rejse, men tillige naar et Lillag af Tid derved efter er hengaaet, thi blot fordi den almindelige Tid er forløben, vil han jo ikke have Grund til at frygte, at Skibet er forlist; man vil altid være nødt til at give nogen Tid til mulige tilfældig tilfødende Uheld. Naar der altsaa er hengaaet en saadan Tid, at der virkelig er Grund til Frygt, saa maa det rette Tidspunkt siges at være kommet for Rhederen til at gjøre sin Indberetning til Autoriteterne. Naar der ikke, som jeg allerede har bemærket, er indrykket Beskjendtgjørelse i alle mulige Blade, vil det som oftest være meget vanskeligt til faae nogensomhelst Oplysning om et Skib, der saaledes er forlist med Mand og Mus. — I § 9 hedder det, at Bisidderne skulle være over 30 Aar gamle. Det er ganske vist, at der ikke staar, at de kun skulle være 30 Aar gamle, men jeg tillader mig dog at tro, at en Mand, der bliver Bisidder, naar han er 30 Aar gammel, er alfor ung dertil. De Spørgsmaal, som her ville komme til at foreligge, ere jo saadanne Spørgsmaal, der kun kunne besvares af erfarne Mænd, og jeg tror at turde sige uden at ville fornærme Nogen, at hverken Skibsførere eller Marineofficerer, som kun ere 30 Aar gamle, ville have den Erfaring, der er fornøden for tilfredsstillende at kunne besvare de Spørgsmaal, der ville blive dem forelagte. Der staar, at Bisidderne navnlig skulle være Kofsardikapitainer eller Marineofficerer. Jeg veed nu ikke, om man dog ikke i mange Tilfælde vilde kunne bruge en Kjøbmand, der har befattet sig meget med Søfart. Det er imidlertid et Spørgsmaal, som ikke behøver videre. Med Hensyn til Dagpengene skal jeg tillade mig at bemærke, uden at jeg dog vil drage nogen Sammenligning med Rigsdagsmændenes Diæter, at 10 Kr. til en Bisidder er temmelig meget, saameget mere som disse Forhør neppe ville kunne medtage mere end 2—3 Timer om Dagen. — Jeg kommer nu til det, som jeg anser for det egentlige Hovedpunkt i hele Loven. Det er § 16, hvor der siges, at Retten ved en af Grunde ledsaget Kjendelse foreløbig kan fratage den Skibsfører, Styrmand eller Maskinmester, hvem Søulykken eller dens Følger maa tilskrives, Udgangen til at gjøre Brug

af sin Næringsret. Jeg er villig til at indrømme, at der kan være Grund til at gjøre et saa alvorligt Skridt, men jeg skal samtidig tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det er et Skridt, man helst skulde være meget varsom med at gjøre, thi selv om en saadan Kjendelse senere bliver tagen tilbage, er det dog, som om der derved var sat en Plet paa Vedkommende, og det en Plet, som navnlig hos Sømandsstanden har meget mere at betyde end hos Andre. De have nu engang deres visse Regler og visse Maade at tage den Slags Sager paa, og de ville i deres Sprog sige: Han har dog engang været paa det sorte Brædt, og den Skibsfører, Styrmand og Maskinmester, der engang har havt en saadan Ulykke, se de noget skjævt til og det for meget lang Tid. Jeg tror, at det maaste vilde være bedre, hvis man kunde udtrykke Tanken paa en anden Maade, saa at der kom til at staa, at en saadan Kjendelse kun skulde afgives, naar Sagen var endt, saa at man vidste, at Kjendelsen var afgiven med fuldgyldig Ret, thi selv om Kjendelsen i et enkelt Tilfælde ikke kom frem før et Aar eller to efter, saa vilde det ikke gjøre saa meget, som naar der foreløbig blev afgivet en Kjendelse, som senere viste sig ikke at være fuldt berettiget, og som altsaa, som der staar i Loven, blev hævet. — Med disse Par Ord skal jeg tillade mig paa det Bedste at anbefale Lovforslaget.

Leth: Saavidt jeg opfattede de Ytringer, med hvilke den ærede foregaaende Læser begyndte sit Foredrag, gif de ud paa, at dette Lovforslag var af en saadan Bestaaffenhed, at det baade forjænt og kunde vente sig at ville blive modtaget her i Thinget med Velwillie. I denne Almindelighed kan jeg slutte mig til den ærede Læser. I Lovforslagets § 1 foreskrives der, at den Skipper, hvis Skib en Ulykke er tilstødt af den i Paragrafen nærmere betegnede Bestaaffenhed, skal inden 24 Timer, om han ligger i Havn, eller 24 Timer efter, at han er kommen i Havn, foretage skriftlig Anmeldelse om Ulykken til vedkommende Dyrighed. Det forlanges ikke alene, at denne Anmeldelse skal være skriftlig, men tillige, at den skal være ledsaget af Udskrift af Logbogen eller, om den er forkommen, da ledsaget af en skriftlig Fremstilling af det ved Ulykken Basserede, fremdeles at der skal være et skriftligt Bilag, som indeholder en Fortegnelse over Skibets Besætning og andre Personer, som antages at kunne give Oplysning om Sagen, endvidere en Opgivelse af de i Sagen Interesserede saasom Rhederen, Afladeren, Ladningsmodtageren med flere og endelig, at der med disse forskellige skriftlige Fremstillinger skal følge Gjenparten. Det forekommer mig, at man derved paalægger Skipperen, om jeg tør udtrykke mig saaledes, et temmelig stort Kontorarbejde, et Arbejde, som han hurtig skal udsøre under et betyde-